

2018. augusztus 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István, Kamarás Klára

XVII. évfolyam 8. szám.

nyitó oldal  
impreszum  
beküldési feltételek  
kapcsolat  
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Áldott legyen  
Gábor Andor: Hazámhoz (1942)  
Kajuk Gyula: Elégetett versek  
Kamarás Klára: A remény színe zöld  
Kolev András: Nyár  
Koosán Ildikó: Ósplatán  
Szegő Judit: Tövismadár voltam  
Szeicz János: Az élet vándorai  
Vadász János: Birtalan Ferenc

2. oldal

próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Nagyboldogasszony  
Albert Lőrincz Márton: Közérzet  
benzés s gábor: pórus  
Bodó Csiba Gizella: A teraszon  
Bokros Márta: Beatles  
Debreczeny György: szelíd esti kérdés  
Demeter Zsolt: Itt  
Dobrosi Andrea: Valami elveszett...  
Fetykó Judit: szembenévez  
Hajnal Éva: rebbenő  
Ilies Renata: Korosodó  
Kő-Szabó Imre: Húzza a cigány...  
Köves József: Ballada az öreg Johnról  
Lelkes Miklós: A nyár szétszédelt  
M. Laurens: Csig@dósság  
Márkus László: episztoła  
Nádasi Krisz: Három egyptes  
Nagy Antal Róbert: Gyenesi idill  
Nógrádi Gábor:  
Az elmúlás megkísértése  
Nyakó Attila: Ne aggódj, csak ugratlak  
Péter Erika:  
Látomás a Fátyol-vízesésnél  
Pethes Mária: Mielőtt végleg  
Rada Gyula: Válasz változat  
Sapa Brown: Három haiku  
Soós József: Tenyérbe hajtott fejfel  
Thamássy Nagy Géza:  
Mosolyogj, ha kérlek  
Tiszai P. Imre: Érkező

3. oldal

mikroszkóp

Köves József rovata



Gábor Andor  
HAZÁMHOZ (1942)

Körül sötét van, didereg a lélek,  
Szemem kutatja elveszett hazám,  
Mít látok ott, ha egyszer visszatérek,  
Hunyt életem óhajtott tavaszán?  
Magyar, magyar, a nevedet kiáltom,  
Hiszen vérem vagy, bárhogy is tagadd,  
Züllött szülém, piszokba hullt virágom,  
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Te vagy-e az, kit annyira szerettem,  
Hogy hús évig sajogtam, mint a seb?  
Hogy hasztalan volt bármi szép köröttem,  
Tenálad nem volt semmi, semmi szebb!  
S ha most nézlek, Meduza-főnek nézlek,  
Vonása vérbősz, pillantása vad,  
Varázs rontott meg téged, csúf ígézet,  
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

És egyre rosszabb hírt veszek felőled,  
Alattad mint poshadtabb pocsolóyák,  
Kifestett képű ringyó lett belőled,  
Bordély-dívány lett ősi nyoszolyád.  
Világ elé kiálltál, mint a céda,  
Szennyes vevőnek kínáltad magad,  
Csábított zsákmány, megrontott préda,  
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Szajhája vagy egy vén kos-orru dögnek,  
Cselédje lettél egy megtébolyult  
Lidércnek, ki miatt halandók hörögnek,  
Világgá szerte, merre marka nyult,  
Urak rimája, lelked belevásott,  
Német cafatja, tested elrohadt,  
Magad hívtad magadra pusztulásod,  
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Gyermekeid, mint kupec a barmot,  
Eladtad mézárósnak, garason,  
Mégsincs mivel tagjaid takarnod,  
Rossz rongyok lógnak a pucér hason.  
Gyalázatodnak ára csak kítátott  
Sír szája, melyben oltott méz fogad,  
Magadnak szégyen vagy, népednek átok,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIO

kiadásában megjelent  
e-könyvek innen is nyithatók

Bittner János: Rohanj!  
Fetykó Judit: A kapun túl  
Fetykó Judit: Ablakvitéz  
Fetykó Judit: Epreskert  
G. Ferenczy Hanna:  
A kereszt árnyékában  
G. Ferenczy Hanna:  
Túl a netovábbon  
Kamarás Klára: Álmodok útján  
Kamarás Klára: Letenyei fák  
Sárközi László: Csikágó  
Sárközi László: Hellén szerená  
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Albert Lőrincz Márton: Törtarany.  
Albert Lőrincz Márton: Kronosz kövei  
Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek  
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.  
Fetykó Judit: Az úton  
Fetykó Judit: Hársfanyereg  
Fetykó Judit: Sarokház  
Fetykó Judit: Magánosok klubja  
Kamarás Klára: Anica  
Kamarás Klára: Arcok a múltból  
Kamarás Klára: Álmodok asszonya  
Kamarás Klára: Derült égből...  
Kamarás Klára: Mária lányai  
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár  
Kamarás Klára: Napraforgók  
Kamarás Klára: Orchideák  
Kamarás Klára: Pepita füzetek  
Kő-Szabó Imre: Életfotók betűkkel írva  
Kő-Szabó Imre:  
P. Horkai Feri kocsmája  
Lelkes Miklós:  
Én már a nyárba vágyom át...  
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk  
Ódor György: Magaddal szemben  
Péter Erika: Túlhordott ölelés  
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bodó Csiba Gizella  
Csepeli Szabó Béla  
Kamarás Klára  
Kaskötő István  
Ketykó István  
Köves József



J. Knecht  
Le Portrait musical de la nature ou Grande  
Symphonie



Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Nem vagy hazám így. Újjá kell születned,  
Van még erő, mely más formába gyúr.  
A régi húsod csontig kell levetned,  
S becsületes fiad lesz rajtad úr.  
Ó hajtsd le szép fejed kemény kezünkre,  
Hogy simogatni is legyen szabad,  
S én akkor, boldogan reád tekintve,  
Hazám, megismerem majd arcodat!



Nógrádi Gábor  
Pápay Aranka  
Péter Erika

#### Ajánlott Honlapok

Ezredvég  
Irodalmi Epreskert  
Kodály László  
Magyar Elektronikus Könyvtár

PuPu blog



## próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István  
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára



### Szeicz János Az élet vándorai

Megyünk, mindig megyünk,  
vonszoljuk magunkat  
valami cél felé,  
ami vonz sokunkat,  
de nem tudjuk, miért  
olyan nehéz...

Megyünk, mindig megyünk,  
álmokat kergetünk,  
boldog vidámakat,  
és rossz lidérceset,  
de már álmodni is  
olyan nehéz...

Tudja-e valaki,  
hogyan az a rögös út,  
amelyen most járunk,  
elvezet a célhoz,  
mely meghatározza  
majd sorsunkat?

Hiszen lehetetlen  
egy álmfosztott célt  
követni!  
Menni, mindig menni,  
vonszolva magunkat  
a semmi felé,  
és tudni,  
nem lesz megérkezés.



### Szegő Judit Tövismadár voltam

Tövismadár voltam, egyszer énekeltem.  
Lehullottam holtan, földre vérem cseppen.  
Testembe tüske szúr, véget vet dalomnak,  
mely büszkesége volt bokornak, falombnak.



### Kajuk Gyula Elégetett versek

Lombföldre korhadnak az őszi levelek,  
az elmúlás illata kertemben kering.  
Fáradó szememmel figyelek egy felhőt,  
mely ráterül a tájra, mint halotti ing.  
A kis tűz a lábamnál mérgelődve pattog,  
sárgásszürke füstcsíkot ereget.  
Csak bámulok az égre mindhiába,  
bűvölöm a lassan úszó szürke felleget.  
Nem kapok választ kérdéseimre,  
nem felel nékem se ember, se ég.  
Laponként dobálom verseim a tűzre,  
a nyirkos papír füstöl, lángra kap, elég.  
Kérdőjellel formálódó füstjeleket  
látom, kár küldenem az őszi égbe fel.  
Nem kapok választ kérdéseimre  
a közönyös isten rájuk nem felel.



### Baranyi Ferenc Áldott legyen

Áldott legyen az asszonyok között,  
ki asszonynév nélkül is bátran asszony.

Áldott legyen az asszonyok között,  
aki eloldja béklyód, hogy marasszon.

Áldott legyen az asszonyok között,  
kit otthonossá tett a hontalanság.

Áldott legyen az asszonyok között,  
kinek lefokozás emeli rangját.

Áldott legyen az asszonyok között,  
kit a "törvényes" asszonynép kiátkoz.

Áldott legyen az asszonyok között,  
aki csupán társaságban magányos.

Tövismadár voltam, egyszer énekeltem.  
Egy álmom volt csupán egész életemben.  
Röpke pillanatra oly boldognak lenni,  
amilyen a földön nem volt soha senki.

Tövismadár voltam, egyszer énekeltem.  
Az igaz boldogságot megérezhettem.  
Vérem hullott érte, és ez lett halálom,  
de mégsem adtam fel csodálatos álmom.



**Koley András**  
**Nyár**

Most tűz a nap, mutatja, mint öregszem,  
a tó vizébe fojtom ráncaim.  
Az arcom ég, piroslik, mint a meggy szem,  
s úgy bánt a zaj, miként egy fránya rím.

Magam vagyok, ma másnak úgyse hinnék,  
az álmaimra szeplőt hint a hold.  
Felébredek, az égbolt fönt megint kék,  
tükrömbe békét lombok árnya old.

Majd esni kezd, a felhők könnye hull rám,  
s imádkozom, mint fák közt bújt papok.  
Kötél szorít - és partra ránt egy hullám,  
lélegzem, mégis majd megfulladok.



**Vadász János**  
**BIRTALAN FERENC**

barna bikák vad vágatása szívedben  
tág rétek feletti szelíd szél suhogása  
izzó vas-folyam sárány ár-ápálya  
szerteszakító kín súlyos szerelemben

a nyomor rideg vasabroncsa töretlen  
hiába minden lágy tangó szép ígélet  
lelkedben rendíthetetlen hús ítélet:  
véded a földre bukókat tiszta versben

véreid igazát – mindét maradandón  
nem Juranics-telepi Ladányi Mihály  
módján – konok költőként lázító hangon

parázsló dalokkal nyóckeri hű zsvány  
minden igás hatalom ellen – szabadon  
míg az ész és szív uralma értünk kiáll

Áldott legyen az asszonyok között,  
kit végigmér a szállodai portás.

Áldott legyen az asszonyok között,  
ki hol cseléd, hol istennő-hasonmás.

Áldott legyen az asszonyok között,  
ki asszonyok között félénk, esetlen -

áldott legyen az asszonyok között,  
áldott legyen, hogy áldássá lehessen.

1970.



**Kamarás Klára**  
**A remény színe zöld**

*Kaskó István születésnapjára*

Álompalettán tervezek  
egy álomkertet, és ezek  
a színek: zöldek, bíborok.  
Halványlilát is álmodok,  
mert petúniát festenek,  
de ezzel még nem kész a kép...

Neked: hulló kék tollakat,  
a kék madárból ez maradt.  
Ha elrepült, majd visszaszáll,  
s a zöld fák között rád talál.  
Hol zöld a fű s a lomb is zöld,  
a kék madár is újra költ.



**Koosán Ildikó**  
**Ősplatán**

Ősplatán törzsén tarka kéregfoltok,  
ágain az idő mered fölém,  
lombsátor-palota, templomnyi tornyok  
fényel csipkézett legbelső terén.

Fenségét méltatni volna ma tisztém,  
fáim közt Ő a koronás király,  
halhatatlanba enged újra hinnem,  
hajszálereim Napba leng a nyár.

2007



.....



**M. Laurens**  
**CSIG@DÓSSÁG**

Hol nem volt egyszer két vízicsiga, ki lázas-  
Vad szerelmi láztól úzve lettek házas.  
S az esküvő után - immár új célra lelten  
Közös mázas házra vágytak mind a ketten.

S mivel a tiltás dacára is egybekeltek,  
Csigaapósuknál lettek kegyvesztettek.  
Így Vízi-banki adósságba verték fejük,  
Am még ettől sem lett vidámabb helyzetük.

S mert a halpénzhez képest valutájuk romlott,  
A Vízi-banki teher a nyakukba omlott.  
Eladósodtak hát így együtt s egybekelten,  
Száráz-földön futók lettek mind a ketten.

Mígnem végül lemeztelenedett mind a kettő.  
Házukat dobra verte a nagy Csiga-teremtő.  
S csupaszon csúszkálva már nyáluk sem volt,  
Szerelmükbe e kettő majdhogy bele nem hótt.

S hogy tanulsága van-e a dolognak némi?  
Talán csak annyi annak, aki ezt megérti:  
Nem mindenkor vidám dolog nudistaként élni!



**Pethes Mária**  
**MIELŐTT VÉGLEG**

lassacskán beissza tócsák csalóka egét  
a föld, elporlad boldog nyarunk szöcske-  
csontváza. éjszakánként falakat növeszt  
a látóhatár, hajnalban átszuszakolja magát  
a kerítéslécek között a felismerés fénye,  
hogy téged rám, engem magamra szabadított  
a sors. két falevél hullunk alá az időben.  
mielőtt végleg elszivárog szemedből a táj,  
ahol velem éltél, köszönöm, hogy így utólag  
beismertél az engedelmesen baktató utcáknak.



**Soós József**  
**TENYÉRBE HAJTOTT FEJJEL**

Várlak -  
.  
egy szál kék virággal,  
bűnökkel, csodákkal,



**Köves József**  
**Ballada az öreg Johnról**

Fenét öreg, dörmögte-dohogta régen,  
ha néha az ifjak őt le-öregézték.  
Most itt fekszik egy kórházban vénen,  
ezerféle csövek borítják a testét.  
Ha sóhajt, az is már zihálásnak hallik,  
mindenki azt várja, tán ez az utolsó,  
azután a feje csendben hátrahajlik,  
s befogadja testét egy rideg koporsó.

De ő nincs ott akkor, elviszi az álom,  
az is meglehet, hogy ez egy másik világ,  
túl az életen, de innen a halálon,  
égi zenét fújnak a tündértrombiták.  
Halk dallamra jönnek a régi asszonyok,  
hogy vele, mint hajdanán, ágyba bújjanak,  
búcsú-szeretkezésre vágyuk fellobog,  
halál kapujában végtüzet gyújtanak.

Jön Judit, kit egy éjjel hétszer szeretett,  
olyan jó volt vele estétől hajnalig  
nyöszörgésre biztatni a kerevetet,  
semmibe véve a világ tilalmait.  
És Eliza, az égszemű lengyel asszony,  
ki mindent megadott egyetlen éjszakán,  
tán azért jött, hogy neki gyönyört fakasszon,  
hasonlót sem érzett ő még soha talán.

Most tangózik a napszőke Evelinnel,  
széles franciaágyon ér véget a tánc,  
mintha mindig együtt - minden visszarímel,  
két izmos combja volt John csípőjén a lánc.  
Hogy tudott ölelni e két formás lábbal  
(szerelmi csatában de remek vértzet)!  
minden betérítve teste illatával -  
éteri ölelés, mennyei élvezet.

Az öreg John most zihálva érzi ismét,  
de már orosz Maruszja forró csókjait,  
ahogy ráült a lány, feszítve gerincét,  
szinte lovagolta műlovar módra itt,  
ajakát nyalogatva kéjjel élvezett,  
végül lezuhant nyergéből kimerülten,  
majd hamarosan újra fölkerekedett  
a szerelmi csatától megrészegülten.

És lám, eljött hozzá Ilona, a drága,  
hosszú, dús hajával betakarta arcát,  
magát is meglepte nem földi vadsága,  
véresre harapta szeretője ajkát.  
Már minden régi lány egyszerre volt véle,  
egy búcsú-orgazmus utolsó emléke -  
nem halál, csak a vég kielégülése,

s a vén John könnyeden szállt a messzeségbe.

kerek cipóval, borral, dallal,  
áradó, halk gordonkahanggal.

Meleg szobám vár Rád,  
nyisd ki az ajtó szárnyát -  
Ott alszik vetett ágyon  
fel-felsíró magányom.

Tűzzel várlak és jéggel,  
tisztesnek mondott  
szegénységgel,

De mégis várlak! -

egy szál kék virággal,  
langy szélben ringó fákkal,  
ragyogó szivárvánnyal.

Puha kenyérrel, tejjel.

Tenvérbe haitott feiél.



**Nádasi Krisz**  
**Három egyperces**

112

Kihívtam a rendőröket. Anyuék könyvbemutatóra mentek, de én itthon maradtam, mert nem szeretem a könyveket. Én biciklizni szeretek. De most nem bicikliztem, itthon kellett maradnom, szóval filmet néztem. És akkor elment az áram. Kimentem a házból és megnéztem a biztosítékot, de rendben volt. Hívtam anyut. Semmi. Hívtam aput. Semmi. És akkor jutott eszembe, hogy hívjam a Rendőrséget. Ők jó fejek. A múltkor is, amikor kitörött a fogam és anyu átlépte a sebességkorlátot, elengedtek minket és azt mondták, ha legközelebb bajba kerülök, hívjam őket. Szóval ezért. Aztán apát is elértem. De a rendőrök hamarabb jöttek. És megdicsérték. Meg apát is megdicsérték, hogy úgy neveli a fiát, hogy bízzon a rendőrökben. És körbenéztek, mert az áramszünet gyanús dolog, de nem volt betörő. Ezért szeretem a rendőröket.

### Villamoson 1.

Egyszer láttam egy utast hányni. A negyvenhetesen mentünk, a Kálvin térnél ült le mellém.

Egyszer láttam egy utast hányni. Egyenesen a gyufásdobozból lépett ki, olyan snájdig volt.

Egyszer láttam egy utast hányni. Megindult a villamos, ő meg elővett egy papírzacskót és belehányt. Szépen, pontosan hajtogatta le a zsákocsksa száját, megtörülte az arcát. Félénk mosolyt lebbentett felém:

– Bocsánat, szervizben van a kocsim.

Egyszer láttam egy utast hányni.

### Villamoson 2.

Ülök a villamoson, a Parlamentet nézem és Ariana Grande szól a fülemben. Anyu utálja – mindig ez jut eszembe, akárhányszor hallgatok tőle számot. Tulajdonképpen hihetetlen, hogy anyu tényleg mindig kiszúrja, ha ő énekel, a rádióban, a YouTube-on, de még a filmek végén is. Azt mondja, a hideg futkorász a hátán attól, hogy ez a nő mennyire nem tud artikulálni.

Most egy ős hajú, ős szakállú bácsi száll fel. Fürgén lép fel a lépcsőfokokon, az ajtó mellett megfogja a kapaszkodót. Felállok és kiviszem a fülhallgatót.

– Le tetszik ülni?



**Fetykó Judit**  
**szembenézve**

hosszan nézünk egymás szemébe,  
s te már örök időtlenségbe  
látsz, ha látsz, az a dimenzió  
lehet, hol már minden látható...

vajon meddig érzik fotonok  
rezgését benn az idegpályák

ez hát az örök szembenézés  
tekintetváltás, kitekintés...  
a soha meg nem ismétlődő,  
a soha utol nem érhető

szemed minden mozdulatomban  
ébred, álomban, gondolatban  
velem volt, mintha veled látnék,  
s te velem rajtam nézel át még

ölelnék, s oly nehéz, súlyos  
vagy már, alig bírom karomat  
átvonni a vállaid alatt

ölelek, s hiába szorítom  
egyre hűsebb arcodhoz arcom  
hirtelen örök-hideg lettél

hosszan néztünk egymás szemébe,  
s te már örök időtlenségbe  
látsz, ha látsz... az a dimenzió  
talán, ahol minden látható...



**Márkus László**  
**episztola**

mi vár reád  
ki tudja  
csak tán az úr  
de ő  
őrzi titkát  
megóv  
vezet  
de hagyja  
fejjele menj  
a falnak  
ha gondolod  
ebből meglehet  
többet tanulsz  
mint olvasgatva  
igéit  
te vagy  
ki írja  
sorról sorra  
könyvedet  
de tudd  
itt nincs korrektúra  
mi leróttál  
benne is marad

A bácsi lassan fordul felém, magásra húzott szemöldökkel, már lépek is hátra, hogy meneküljek a szidalmi elől, hogy is képzelem, nem vén ő, de ekkor a bácsi bólint.

– Köszönöm. Már az idejét sem tudom, mikor volt utoljára, hogy átadták nekem a helyet.

A bácsi napsugaras mosollyal ül le. Én visszamosolygok rá.

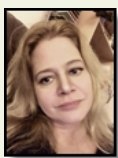
A következő megállóban leszállok és visszateszem a fülhallgatót a fülembe.

Még mindig Ariana Grande énekel.

Anyu utálja.



Maticska Jenő: Fagy



**A. Turi Zsuzsa**  
Nagyboldogasszony

(*Augusztus*)

Sarlóholdon, napruhában, tiltások közt járva,  
Érő gyümölcs alá véssel keresztet a fába,  
Jó borunk lesz, ha az arcod tiszta fényben ragyog,  
Szentelt illatos füveket visznek eléd gyalog.  
Királynőm, én elfáradtam, ne kelljen hát mennem,  
Virágfüzésre szívedre Te emelj fel engem!



**Lelkes Miklós**  
A nyáj szétszéledt

A nyáj szétszéledt, össze nem terelte  
zengő vörös fogyó égperemen.  
Minden fa, bokor feketébe olvadt,  
s kövekre lépő ösvény jött velem.

A nyáj szétszéledt. Az est gyűjtögette  
a sejtető gyapjút, mely fennakadt  
itt-ott tüskén, bogáncs kinyúló álmán,  
s avarcsend őrzött bújt bút, gyík-utat.

A nyáj szétszéledt. Mozdulatlan moccant.  
Holdszem-hályogra félelem hajolt.  
Arany pont villant fent, világtalanban.  
Láthatatlan látó csillaga volt?

A nyáj szétszéledt. Csend gyík-utat őrzött.  
A lelket, sajnós, senki, semmi sem.



**Péter Erika**  
Látomás a Fátyol-vízesésnél

Lombok bársonya közt  
kék fátylat lobogtat a szél,  
a hegy lépcsőjén könnyedén  
lépked a vízesés  
majd lezuhan  
az ismeretlen mélybe,  
s ott csermellyé szelídül.

Délibábot látok:  
a parton Csontváry fest,  
vászna lebeg  
és a habzó vízben  
mindketten elmerülnek.



**benczes s gábor**  
pórus

mikor a felhők a földre ülnek  
az emberek  
nézik az égen hömpölygő madarakat  
és százalékokat számolnak míg forog  
és pörög az ideges szél / lábuk elé  
tavalyi száraz falevelek gyűlnek  
és a homokozóban  
----- lapát vödör öt kisautó  
és pisti  
épp labdázik a fűben  
nagyon messziről egy sziréna  
és még egy  
----- még egy  
az emberek sugdolóznak  
és fejükben ikszeket rajzolnak egy körbe  
és egy fekete autóban zöttyen  
zöttyen egy láda teli lyukas labdával  
és minden ember hiszi hogy szabad  
és ferri és jutka is  
hintázni szalad  
----- a hinták  
felszállnak szállnak az égbe  
süt a nap és sandán számolnak  
az emberek  
az emberek bólogatnak  
nyakukon az erek pont olyanok  
mint a házak téglafalán kúszó indák  
és a hinták  
----- repülnek  
és zoli és petya és már janika is  
a felhőkön mászkál  
de most ez senkit sem érdekel



**Dobrosi Andrea**  
Valami elveszett...

Valami elveszett, egy lélekrezdülés,

Kis gömb forgott öntelten védtelenben -  
s érthetetlen, hogy fájt érte szívem!



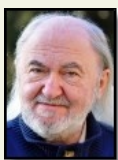
**Debreczeni György**  
szelíd esti kérdés

csaholásaink  
tesznek erős ebekké  
vagy ugatásunk?



**Bokros Márta**  
Beatles

Mindig másképpen,  
mindig ugyanúgy.  
Ahogy a fiú,  
ahogy a lány  
szereti, ha szeret,  
s mindig szeret,  
mindig nagyon,  
csak egy kicsit  
mindig másképp,  
mindig ugyanúgy,  
újra meg újra,  
egyszer sírva,  
de az is jó,  
másszor táncolva,  
és az is jó,  
a szenvedély, a meghittség,  
a féltékenységek és a bók,  
de mennyi, de milyen,  
és bár nem sokáig,  
mégis örökre.



**Nógrádi Gábor**  
AZ ELMŰLÁS MEGKÍSÉRTÉSE

Indulófélben újra,  
vakítón elvakulva,  
kapkodva szívbe, karba,  
síkos testek zavarta hévvel előre,  
úgy, hogy vissza anyához,  
kit már nem rejt semmi lista.  
S tudva:  
nem őriz árva mozdulat sem.  
Hiába akaszkozsz asszonylábba,  
földbe: iszamós sárba,  
a gyermek mosolyába,  
csillagrúgó apádba.  
Aki e verset issza,  
kérem, térítsen vissza!  
Szavakkal már ne ártson,  
ha anyám, kiabáljon,  
ha apám, sírjon értem,  
tudja: ütöm, de értem.  
Ha álmomért haragszol,  
várlak, címem: alagsor,  
(a doktorék alatt)

egy csipet érzelmvilág, egy kevés  
láng a tűzből, mely elvileg melenget,  
nem pusztít, megillet, magához enged.  
Valami elveszett, mi nem megfogható,  
valami elveszett, megrogyott a szó,  
mint nádtető, vályog, hiába kivárok,  
próbálok másképp. Valami szivárog  
innen, mint víz csövön, folyton rám köszön  
a csend itt, nem lendít előre öröm.  
Elveszett valami, egy szikrányi tán,  
elveri jégeső, húzom csak igám.



**Kő-Szabó Imre**  
Húzza a cigány akkor is

A Szepi kocsmája nem egy sima falusi kocsmá volt, annál egy kicsit több, városiasabb. Ugyanis Szepi, ez volt a beceneve, becsületos nevén ifjú Szepesi László, ugyan abban a faluban született és a régi kocsmá az öreg Szepesi bácsié, az apjáié volt, ezt örökölte meg az öreg halála után. Akkor ez az italmérés csak egy helyiségből állt. Az ajtótól jobbra volt a kocsmái bádognyult. Benne nagy kerek tégelyek. Ebben volt a fehér és vörös folyóbor. A kettő között a pult alatt a tárolt szódavízies palack, álló kivezetője a pult tetején, rajta a szódásüveg spiccelője. Az öreg Szepesi bácsi itt mérte a fröccsöket, hosszúlépéseket, ki mit kért. Abban az időben kezdtek sört is mérni, de azt még a begurított fahordók csapra verésével poharazták.

Tovább a teljes szöveghez>>>



**Thamássy Nagy Géza**  
MOSOLYOGJ, HA KÉRLEK

Az eget is felszántottuk,  
míg egymást ölelve végre  
lehullott rólunk a bilincs.  
Szabadon csókolt a szánk  
s szemünk víg játékát már  
nem kísérte gúnyos kacaj -  
elfogadták, mert tudták,  
hogy szeretünk.

Ezer megvívott harc után  
ne utáld a szürke jelent,  
átlépünk rajta, ha akarod -  
a jövő múltból gyarapszik  
és értünk kiált.

Legyen az akár megtört  
és mindenre emlékező,  
csak a szemedben lássam,  
mint tükörben újra magam -  
mosolyogj, ha kérlek.



**Albert Lőrincz Márton**  
**Közérzet**

Kicsit ilyen, kicsit olyan,  
Kicsit szárnyal, kicsit torpant,  
kicsit közepes, kicsit fényes,  
kicsit szomjas, kicsit éhes,  
kicsit büszke, kicsit léha,  
kicsit okos, kicsit béna,  
kicsit rabló, kicsit csóró,  
kicsit higgadt, kicsit porzó,  
kicsit komor, kicsit méla,  
kicsit kemény, kicsit céda,  
kicsit otthon, kicsit űzött,  
kicsit fagyott, kicsit égett,  
kicsit műves, kicsit szabad,  
kicsit fájó, kicsit szakadt  
versekkel rakott asztalom,  
bennem félelem s hatalom,

mintha cipőn száradó agyag,  
vagy suhintás a huszárvágásban:  
kiontatlan vér a földön  
kardom vércsatornája alatt.

2018



**Bodó Csiba Gizella**  
**A teraszon**

Most csak apró, ifjú, béka-szín levelek  
susognak, zúgnak, mintha tenger hulláma  
csapkodna apró kavicsos partokat.  
Az Istenhegyi úton sziréna vijjogat,  
a böjti szél szárnyán varjú károg,  
s egy kicsi madár algás vízbe mártott  
csórét a kőperemén tisztogatja,  
apró felhők lassan gyűlnek,  
dél tájra vihart ígértek.  
Robbantás Szentpéterváron!  
Csak a kert kellemes, a világ kegyetlen.  
Ideges rohanásban, hol, - ki - csap le  
nagyobb pusztításban? Rettegjétek!  
De egészen mást zenélnék-e zöld kis levelek?  
A Nap is mindjárt ideér...  
Az Ember nem arra született, hogy fél!  
Akik túlélik a megrázkódtatások sorát,  
erősebbek! Nem ők lesznek majd a gyilkosok,  
felettük talán győz az Élet.  
Megértének valamit, értéket, szépet.  
Az Életet nekünk teremtették!  
Élvezzük, védjük minden percét!  
Minden nap eljön az alkonyat,  
addig levegő cirógat, kisimít ráncot, fájdalmat.  
Én írok, a fenyőfa méltósággal bólogat.  
Mi egyet-értünk!



**Hajnal Éva**  
**rebbenő**

hátamon holdfény hegedül  
tétova tincseimen  
végtelen csendjeink járnak  
hajfonatomban hajnal ül  
rebbenő szívveréseim  
utad mutatják  
várlak



**Nagy Antal Róbert**  
**Gyenesi idill**

Est iszik már alkony-borból  
a gyenesi jó fajtából.  
Nád tetején szellő táncol,  
az álmos Nap fészket ácsol.

Belezuhan hab ágyába,  
álmaink szép tavába.  
Kéklő paplant vet az avar,  
tücsök játszik, béka szaval.

A túlparton fény hintázik,  
kis felhőkkel fogócskázik.  
Csendes minden, elmerengek,  
bút, bánatot elfelejtek.

Emlékekben elmerülve,  
reményeim megkeresve,  
kortyolgotok az alkonnal,  
álmot adó Balatonnal.



**Rada Gyula**  
**Válasz változat**

*D. Bencze Erzsike*

Oh... semmi bátorság az, ha  
Fülemnél egy telefonnal  
Ordítok, mint egy vad szamár,

S hiába a törvényszegés egy  
Sarkon, karomon két lázas  
Álmodás meg a vágy pírja,

Ha Veled veszve van ész,  
És erő, s az égi zápor  
Után Te vagy a szívármány.

**Ilies Renata**  
**KOROSODÓ**

tegyen hamis ígéretet,  
hogy engem majd jobba tehet.  
rajta kívül nincsen másom.  
nevessen az elmúláson.  
ketten feküdjünk a hőre  
lassan lágyuló időre.  
s ha a halál sírva jön el,  
ő legyen, ki sírba ölel.



**Tiszai P. Imre**  
**Érkezés**

Fapados nyomorodás, passport control,  
éjszakai járat, bóbiskoló átszállás,  
Astoria, rossz oldal, busz szemben,  
mért vigyorogsz? te vagy pesti,

ajtóra zárt Keleti, hideg kőpadok,  
hajléktalanok felejtik a tegnapot,  
matatok a blúzban, még megvan mindkettő,  
jó szerető,

légkondis vonat, mindenhol megáll,  
döcög a fekete nyárfasor, hold,  
az előbb mellettem volt fenn,  
horkolok, ébressz majd fel!



**Sapa Brown**  
**Három haiku**

teliholdas éj -  
a gyöngybagoly csőrében  
éhes cincogás

\*

kiszáradt kútból  
egy varangyos brekeg fel -  
mély neki a csend

\*

tücsök komponál  
szerelmünk napjaira  
új hangjegyeket

Hah, ily ostobán is tudom már  
Mivel foghatom be a szád.

Letenye 2012-05-02



**Demeter Zsolt**  
**Itt**

itt nincs teknő melyben anyám  
ingemet fehérre mossa  
itt nincs dülő út  
tehenjárás tele porral  
kisfiú sem sír ha a borjú nyaldossa  
nem csap nyikorgó hintázást  
a kútgém a kútostorral  
itt sima aszfalt ölel magához



**Nyakó Attila**  
**Ne aggódj, csak ugratlak**

Tücsökről még nem írtam,  
ezt gondoltam épp ma,  
meg is jegyzem pikírtan:  
tök unalmas téma.

Fekete és ciripel,  
oda ne rohanjak,  
nála azért kicsivel  
jobb arcok is vannak.

Lássuk csak, hogy ki kellhet,  
bodobács vagy cincér?  
Például egy kifejlett  
lótetűnek nincs tér.

Közben a helyesírás-  
ellenőr javít fenn,  
elhibázott e nyígás,  
helyesen: pikírtan!

Ó, te tücsök, tudtam én,  
sorsod végül eldőlt,  
mostantól már pusztá tény:  
kihagylak e versből!



## Magyar (s)irodalomtörténet

Kőves József szerint

### Őrizem a szemed

- Mit csináltál ma, Bandika?
- Feküdtem. Néztem a mennyezeten a rozettát. És vártalak, Bertuska.
- Vártál, édes? Hiányoztam?
- Mindig hiányzol, ha nem vagy velem. Ha nem vagy mellettem.
- Frankón?
- Ja, frankón.
- De cuki vagy, Banduska! Ezt szeretem benned... Lájkolom a dumádat.
- Ja, és írtam is valamit. Neked.
- Nekem, Bandi? De jó! Muti má...
- Egy vers... Őrizem a szemed.
- Mit te csinálsz?
- Őrizem a szemed.
- Na, ne hülyíts! Mi vagy te? Vagyonőr?
- Ha a szemed egy vagyon... Nekem az. Kincs.
- Kincs, ami nincs... Tetszik a szemem?
- Tudod, kis csacsím. Csacsinszki Csacsinszkám. Csinszkám...
- Nagyon jó a dumcsid, Bandi. Na, mit írtál? Muti!
- Olvasom, jó?
- Oksa... Hangosan, mert közben kimegyek a konyhába, és összerittyentek valamit kaját. Kurva éhes vagyok.
- Megpróbálom hangosan... Csak beteg vagyok, nagyon beteg... Tudod.
- Dumcsi, Bandikám. Tök egészséges vagy. Vagy makk. Mindegy. Csak játszod itt az eszed, hogy sajnáljanak. Na, kezd már el!
- Jó... Már vénülő kezemmel fogom meg a kezedet, már vénülő szememmel, őrizem a szemedet... Világok pusztulásán ősi vad, kit rettenet űz, érkeztem meg hozzád s várok riadtan veled.
- Szép, Bandika. De mi az, hogy rettenet űz... Űzekedik?
- Nem, Bertuska. Kerget.
- Aha... Értem. Folytasd!
- Már vénülő kezemmel fogom meg a kezedet, már vénülő szememmel őrizem a szemedet.
- Ezt má' mondtad!
- Megismétlem. Nem tudom, miért, meddig maradok meg még neked, de a kezedet fogom s őrizem a szemedet.
- Te Bandi, ez kurva szép! Nekem írtad, tényleg?
- Neked, édes...
- Mindjárt elbőgöm magam... Köszönöm, olyan cuki vagy! Ideadod? Kösz... Ez gyönyörű... És nekem írtad! Elolvasom én is. Már vénülő...
- Nézz drágám kincseimre...
- Nézek, látod, nem?
- Ez egy másik vers.
- Te ennyi verset írsz nekem?
- Mert szeretlek.
- Ez ollyan szééééé, Bandika! Aaaaannnyira! De kérhetek valamit?
- Persze, szerelmem...
- Ne add oda a Nyugatnak. Meg senkinek. Ne akard közöltetni.
- Na, de miért nem?



- Mert akkor mindenki megtudja, hogy ilyen vén pasim van. Több mint negyven éves. És az olyan ciki.
- Mi az, hogy ciki?
- Hát gáz. Nagyon gáz.



vendégkönyv

következő oldal >

.....



## Gábor Andor

### KÜRTSZÓ AZ ÉJBEN

A gyérlámpájú sétatér fölött,  
Sápadtan ül a nedves őszi köd.  
Ritkul, gomolyg, meg-megszakad, rezeg.  
Minthogyha tépnék látatlan kezek.

Fenn... valahol... egy éhező zenész  
Fuj kürtjén lassú, bús melódiát.  
Az ablaka a puszta térre néz,  
A dal a ködöt onnan zengi át.

Valami súlyos bánat van e dalban,  
Valami tépő, gyilkos fájdalom.  
Bemenekül a köd vizébe halkán,  
Majd megtörik az egyik házfalon.

Az emberek a téren mind megállnak,  
Szemük a zengő ködbe néz meredten,  
Úgy érzik: kürtje szól a nagy Halálnak,  
S a hang most orvul a fejükre lebben.

A gyérlámpájú sétatér felett  
A kürt tovább dalol, dalolva csábit.  
Ki hallja hangját: mindent elfeled,  
Csak tisztaságra, pihenésre vágyik.

A kürt zokog: majd egy futam remeg föl,  
Mint vad sikoltás, mint egy szörnyű vád...  
Egy életunt cseléd az emeletről,  
A kövezetre dobja le magát.

### Meddig?

Mikor bújjuk ki már a fű?  
Mikor buggyan ki már a szó?  
Verd félre, verd ércénekű  
Harangjaid, harangozó!  
A perc megállt, bámulva, bénán,  
A vérporondos, dúlt arénán:  
Oly végtelen reggeltől éjszakáig...

### Kályha mellett

Ha kályhában vidám a tűz,  
S a villany csatját elcsavartad;  
Ha láng, kapkodva, lángot űz,  
Mert üszkét vassal fölkaavartad;  
Ha izzó, rózsaszín parázs  
Baráti szemmel húnny-hunyorgat,  
És szétdereng vörös varázs,  
S emlékezés aranyja olvad;  
Néhány hassáb fa áradó  
Boldogságot tud rádígézni,  
(Kint sír a szél, vagy száll a hó)  
Be jó,  
Be jó is este tűzbe nézni!

A lángban táncot jár a mult,  
A lángok múltat énekelnek;  
Felújulnak homályba hullt  
Szavak, szépségek és szerelmek:  
Anyád emléje, kedvesed  
Tűzellő szája újra éléd;  
Minden meleg, mi elveszett,  
Eléd lebeg most, mint a lélek:  
Száz elhült, forró semmiség,  
Egymásba fonva és gyűrűzve.  
(Kint gyásszal gyászol gyászos ég)  
Be szép,  
Be szép is este nézni tűzbe!

A könny oly könnyen fölfakad,  
És könnyen perdül, mint a gyöngyök:  
A szíved már csak ad, csak ad,  
Széthulltak benn a zord göröngyök;  
Eszedbe jutnak mind, akik  
Nem ulhetnek most kályha mellett;  
Ruhájukon rest szél szakít,

Az ajkukon fagyos lehetett;  
Ma az tüzelhet csak, ki dús,  
A pénztét bárhogy is kereste...

De mégis... most már nem tarthat sokáig.

Már minden téglá vért ereszt,  
Már kint nyög minden uccakő,  
Száz Krisztust csügget száz kereszt,  
Üres fazékban láva fõ,  
Temetõszagú levegõben  
Halottak járnak lepedõben,  
S a hájuk reszket, hastul fel tokáig,  
Mert tudják, hogy már nem tarthat sokáig.

Ki télben hiszi a tavaszt,  
S ha éj van is napfényt ki lát,  
S hol fáradt lába sárt dagaszt,  
Már érzi ott az ibolyát:  
Az tudja: lesz! s nem kérdi: lessz-e?  
Az bírja még s nem roskad össze,  
És menni õsztökéli bús bokáig...  
Csak jöjjetek! már nem tarthat sokáig!

Mikor bújjik ki már a fû?  
Mikor lobog ki már a láng!  
Harangozó! ércénekû  
Harangjaid zendítsd le ránk!  
Meddig fogjuk hirdetni még mi  
A nagy tüzet, mely úgy fog égni,  
Hogy nyelve elcsap minden rossz okáig?  
Ne féljete, már nem tarthat sokáig!

### Halkabban

Egy kissé megfogyott a hangom,  
Lélekzetem kurtábbra fulladt,  
Kis rés repedt a nagyharangon,  
Mellézkörejt zizegve hullat.

A levegõt nagyon szerettem,  
Beittam frissen és egészen,  
Most már csak sóvárgója lettem,  
Mert kisebb lett belõle részem.

Ez szomorú. Sok kéne nékem,  
Még több is, mint amennyi másnak;  
S tudõmet fásli tartja féken,  
S a cellácskái egyre vásnak.

Amelyet életemre adtak  
Lejádni már elkezd a váltó;  
A lángjaim kicsit lohadtak,  
És csendesebb lett a kiáltó.

Tán túl sok volt, mit verekedtem,  
Túl sok, mit hangosan kimondtam...  
És folytatnom kell, így, rekedten,  
Zihálás hálójába vontan.

Szeretnék én is megpihenni,  
Napfényen sütkérezni renyhén,  
Békéket kötni, jóba lenni,  
Világnak nem lázadni rendjén.

Szeretnék én is fújni sípot  
Csak mindig-lágy melódiákkal,  
Elnézni fût-fát, tarka gyíkot,  
Beszélni bimbóval, virággal.

Szeretnék... nincsen ebbe semmi,  
Hús-vér vagyok, nem csupa pántok,  
Nem jó mindig csatába menni,

(Kint ezreken diderg a hús)  
Be bús,  
Be bús is tűzbe nézni este!

Ki fázik: él még s élni jó...  
De hányan mentek, messze tóled,  
Hová nem ér többé a szó,  
S akibõl hantos csontmezõ lett?...  
Azok már nem melegszenek,  
Ha minden erdõ lángra gyúl is,  
Ha égnek is mind szenek,  
S egész világ zsarátja hull is!...  
Nem tudja már se szív, se szájj  
A holtat élõvé idézni...  
(Kint néma éj és néma táj)  
Be fáj,  
Be fáj is este tűzbe nézni!

### Tél

Alusznak a földben a magvak,  
Alusznak a fában a nedvek,  
Aluszik a fénye sugaraknak,  
Aluszik a heve melegeknek.

Alusznak a rögök és a hantok,  
Alusznak a kérgek és a bõrök,  
Alusznak a színek és a hangok,  
Alusznak a szájak és a csõrök.

Alusznak a hézagok s a rések,  
Alusznak az adatok s a számok,  
Alusznak a kínos feszülések,  
Alusznak a sikító sirámok.

Alusznak a nagy utakra keltek,  
Alusznak az életre-verõk is,  
Alusznak a testek és a lelkek,  
Alusznak az erõk... az erõk is!

Álomfája álmok erdejének  
Aluvókra álomplyhet hullat;  
Amikor az álmok véget érnek,  
A világnak négy sarka kigyullad.

### Miért?

Mily szégyen élni s nem kiáltani,  
hogy minden, ami történik velünk,  
csak álm-film, káprázat-valami,  
mely eltûnik, ha jõ a reggelünk!  
Mily szégyen megnyugodni s nézni csak,  
vagy nézni sem, csak tudomásul venni:  
ez ágyú, ez kard, ez rohamsisak,  
gyerünk tovább, majd más segít rajt; nem mi!

Mi lett belõlünk? és az, ami lett,  
hogyan lett? mért lett? Gyilkos változás!  
Ember vagy? Hallasz? Nem? Hát nincs füled?  
Nincs benned egy csipet csodálkozás?  
Amit léleknek mondtak, az mi most?  
S mi tudja érdekelni, mondd, mi tudja?  
Szemed hogy lásson írott papiroost,  
ha nem dõfi át a gyõtrelmek rúdja?

Mindaz, mi van, oly kínos esztelen,  
oly össze-vissza, oly határtalan;  
a jég hátán sétál a meztelen,  
s nem mondja senki: "ez ruhátalan!"

Hisz engem is bánt, hogyha bántok.

Nem nézi senki úgy a napfényt,  
Oly alázatos szerelemmel;  
Én elvegyülnék, könnyű habként,  
Az ellenséges lét-elemmel.

De nem lehet. Miért? Ki tudja?  
Én nem tudom. Én is csak érzem.  
Az én utam nem béke útja,  
Vért ontok és magam bevérzem.

Ó nyugalomnak drága kelyhe,  
Ajkamra kortyod nem kerül már!  
Ó forró fészek puha pelyhe  
Engem te nem veszel körül már!

Ma délelőtt, az ucca sodrán,  
Hová kimentem, kúraképen,  
Derülni delnök csipkefodrán,  
Könnyműségen, futri képen:

Asszonyt láttam, karján poronttyal,  
Csak csont volt, bőr, meg szenny, meg  
éhség,  
Mocskolta lélekzettel, ronggyal  
A tavasz tiszta napsütését.

Aszott nők, poszka csecsemővel,  
Karatlan csonkok, csonka lábak...  
Nem! én már nem bírom tüdővel,  
Csak suttogom tovább a vádat.

Küszködven, sistergő parázként,  
Tűz ojtó, fojtó csúf idővel,  
Itt állok, nem tehetek másként,  
Szent szóval és hitvánv tüdővel.



Maticska Jenő: Nagybányai táj.

### Kirakat

Van minden. Kirakat mögött.  
Odadugták az ördögök.  
Orrod az üvegre tapad:  
még nézned sem soká szabad.

Csak vékony héj a kirakat,  
de zárja iszonyú lakat.  
Elzárja fent, elzárja lent,  
úgy hívják: társadalmi rend.

A kirakat magában áll,  
de onnan száz meg száz fonál

A körmök alá verik a szeget,  
s hogy fáj ez, arról már nem is beszélnek,  
ezer halál ül minden perc megett,  
s az emberek csak élnek, élnek, élnek!

Nincs összefüggés, nincs emlékezet,  
gondolkodás nincs és nincs gondolat;  
siető lábak, kapkodó kezek,  
fejtelten testek, fejfedők alatt;  
cvikker mögött nincs szem, s a szem mögött  
nincs agy s az agy mögött nincs égi szikra.  
Mik hát ez élő s hemzsegető dögök?  
ember-vonás, hogy' hullott arcaikra?

Miért vagyok rab? és te mért vonod  
jármod belétörődve? mért tőröd,  
hogy minden kínok szájából fonott  
korbáccsal verjen Ringy Pál, Rongy Fülöp?  
Ezért? Ezért a züllött tébolyért?  
ezért a rothadt sátán-hányadékért?  
ezért az agykirágó vérbajért?  
ezért az életfojtó árnyékszékért?

Az nem lehet! Itt valami varázs  
mondott reánk megbénító igét,  
merevvé tett pók-lé, kígyómarás,  
én nem tudom mi, s nem tudom mikép.  
Én csak sikoltok, mert álom-lidérc  
szorongat nappal és csalán a párnám,  
s talán kihez most szólok: meg sem értsz,  
s nem érted, hogy miért e kába lármám?

Nem érted... Azt hiszed, hogy túlozok,  
Hogy vészharangot húzok egy gyufának,  
s kiáltok, mert torkomban hang mozog,  
s hangom kiadni jól esik pofámnak.  
Úgy érzed, hogy beszédem csak potya,  
nem érted, hogy mért ordítok, nem érted!  
S én nyíva, mint egy elrúgott kutya,  
viszem sarokba fájdalimat érted.

### Palota-ólak előtt

Disznó, hogy élsz? nem látsz mást, csak a vályud,  
csak bőfögés a legszebb hangod is.  
Széttiprod, ami a csülköd alá jut,  
ha bármi szép is volt, ha bármi friss.

S te prédikálsz nekünk kultúrjavakról,  
miket te védsz meg ellenünk, te dög!  
Gyerünk, leszokni már a szent szavakról,  
a véleményed eztán csak rőfög!

A szó fogalmak s eszmék drága tokja,  
világos, hogy nem élhatsz már vele;  
a szó, ha ronda, véres száz kibukja,  
pizsokkal és halállal van tele.

Disznó, hogy élsz?... De gyengül már a csülköd,  
bár habzsolásod, épp-most, mind vadabb.  
Mi fűjjük már a végső konda-tülköt,  
és szét fogjuk szabdalni hájadat.

visz messzüvé, látatlanul,  
csengőket húz, ki odanyúl.

Ha odanyúlsz, riadva cseng  
az egész társadalmi rend:  
a gyár, az üzlet és a bank,  
gépfegyver, puska, ágyu, tank.

Hogy az csak egy falat kenyér?  
hogya három fillért sem ér?  
hogya éhen döglez nélküle?  
E rendnek arra nincs füle.

Csak szeme van. Őrzésre csak.  
Csak karja van, mely rád lecsap.  
Van ellened érctenyere,  
de nincs számodra kenyere.

Minden van. Kirakat mögött.  
Meg kell ölnöd az ördögöt.  
A száz fonál mind elszakad,  
és kinyílik a kirakat.

## BUDAPEST

A pince mélyéről, nyirkos homályból  
Napfényre vánszoroghatsz, városom,  
Vértől vörös, koromtól fekete  
Orcádat könnyemmel hadd mosom.  
Örömkönnyemmel, mert láncod lehullt,  
Szabadság fénylik sápadt homlokodra,  
Rabszolgatartóid holtan hevernek,  
Nem védi őket már a barlangok odva.

Kilépsz a napra s elkínzott tüdődbe  
Lélekzetet veszel, mélyet, nagyot:  
Szemedben már nem tűzvészek visszfénye,  
De újra élet szikrája ragyog.  
S az első szózat, mely ajkadra buggyan,  
Első igéd a hálác legyen,  
Azoknak, kik béklyóid letörni  
Eljöttek, át puszta, erdő, hegyen.

A második szavad legyen vad átok,  
Azokra, kik ezt művelték veled,  
Kik megkötözték s hogy véred csapolják  
Késsel vágják át lüktető ered.  
Átkod legyen súlyosabb, mint az ólom,  
Csapjon galád pribékjeid fejére,  
S fogadd meg szentül, hogy minden bitangnak  
Kamat kamatjával meglesz a bére.

Mint a legendák fönix-madara,  
Úgy kelj ki hamvaiból, Budapest,  
Színed legyen megújulás színe,  
Mit rád szabadság hajnalpírja fest.  
Gyógyítsd be száz tépettszájú sebed,  
Erős légy, hogy megállhasd bosszudat,  
Hogy hóhérjaid hulláin keresztül  
Megnyisd a szebb jövő felé utad.

Mert van jövő és van feléje út,  
És van magyar, ki tud még járni rajt!  
Ki nem csüggeszti fáradtan fejét,  
S körömmel is felás termő talaj.  
Annak szavára adj most, városom,  
És rügy fakad ki megtépett faágon,  
És lesz még szőlő, lesz még lágy kenyér,  
És lesz még egyszer ünnep a világon!

Múltot múltam, kusza ígézet.

Nagy tarkaság, sok kutyavásár,  
Hangos zsvajgás szűk helyen.  
És többször vászon, mint selyem,  
S nem voltam sem koldus, sem császár.

Amit akartam, megpróbáltam;  
Elhagytam, ha nem sikerült;  
Mi kezem alól kikerült,  
Hogy rossz-e, jó-e meg se vártam.

Nem szerettem, nem is gyűlöltem,  
Csak néha hittem, hogy teszem.  
Cserben ritkán hagyott eszem,  
Nem adtam életet s nem öltem.

Nem rögzöttem meg s nem futottam,  
Nem fogtam hát ki az időn;  
Egészséges maradt tudóm,  
Viszont, lám, messzi nem jutottam.

Más méri életünket, nem mi,  
De ahogy én elszámolom:  
Keveset órlott a malom,  
Itt plusz ott mínusz Summa semmi.

## VÁLASZ

Jaj, mennyit írtam, szörnyűt, véreset  
Nyomott népemnek, holtra vált magyarnak,  
Voltam hörgése, átka, éneke.  
Sikoltottam helyette és daloltam,  
Hogy szennyes ronggyal eltömött fülébe  
Egy tisztességes hang is elhatoljon.

No és? Nincs itt no és. Nincs folytatás.  
Elmult a kor, mondják, elszállt a dal.  
Hogy mit csináltam és hogyan csináltam,  
Nem tudja senki és nem tudják a senkik,  
S az egyik gnóm már nyujtja is felém  
Szamártövisből font koszoruját.

S én nézem ezt a virgonc hemzsegőt,  
E másfél éves szellem-óriást,  
E minden hájjal felkent kis papot,  
Hazám új bölcsét, has-Deák Ferencét.  
S nem írom fel nevét e költeményben,  
Nehogy, ha majd elsüllyed nyomtalan,  
Egy csillagos jegyzet megmondja, hogy:  
„X. Y. Neve nem kitalált név,  
Az illető valóban létezett.”

## UTAM

Repülj, repülj tündérbatár,  
Min Oberon szolgálai szállnak!  
A levegőben nincs határ.  
Sorompók szél elé nem állnak.

A testem gyöngé és laza,  
Játéka véletlen halálnak...  
Tán én már nem megyek haza,  
De szavaim hazatalálnak!

1920

## DANTE A GÓLYÁHOZ

**A GYÁR**

Álmát alussza még a város,  
 Utcáin hallgat néma csend,  
 Az égen csillagok hunyorgnak,  
 Kelet felől alig dereng.  
 Még hajnal szellője se támadt,  
 Hogy kitisztítsa a leget,  
 De ím, a külvárosba messze  
 Egy kémény füstöt ereget.  
 A kormot, szennyet szórja már  
 A gyár!

És jó hosszú, zilált sorokban  
 Sokszáz fejű rabszolga had:  
 Izmos, szép férfiak csoportja,  
 És vézna asszony s leánycsapat.  
 Sietni kell: az óra pontos;  
 Minden perc egy falat kenyér.  
 Sietni kell: kenyér kevés van,  
 Alvásból munkás meg nem él.  
 Sietni kell! Dologra vár  
 A gyár!

Egyik tömeg bemegegy s utána  
 Kitérdül egy másik tömeg:  
 Kik végigdolgozták az éjet –  
 Szemük dagadt, lábuk remeg,  
 Mert nincs nyugvás, nincsen vasárnap,  
 És soha sincsen ünnep itt:  
 A kerekek mindegyre járnak  
 Kürtő szikrát folyton repít.  
 Tüzes mellél folyton zihál  
 A gyár!

Ha száll az est – kezdődik újra:  
 Ki is, be is tolong a nép.  
 Napközben nem nyílik kapúja,  
 Csak hogyha megvadult a gép  
 És véres csonkká zúzta össze  
 Az őt lenyűgöző rabot,  
 Olcsó vérrel pótolva így ki  
 Az olajat, mit szűken kapott.  
 S élt becsuk, holtat kizár  
 A gyár!

Vasat forraszt, izzít, kovácsol  
 Ott benn a munkások keze,  
 Vasat, melyből lánc készül aztán,  
 Lánc – szolgaság rút eszköze.  
 És mert a nép sok milliónyi:  
 Lánc is sok milliónyi kell,  
 Azért nem szűnik füst-okádni,  
 Azért nem fárad soha el,  
 Éjjel-nappal azért nem áll  
 A gyár! A gyár!

Élőnek lenni: szégyen,  
 Meghalni így: gyalázat.  
 Jaj, ember, nincs mi védjen,  
 Ki elcsitítsa a lázad.

Megfojtották az istent  
 A benzimbűzös égben;  
 Bűdös pokol van idelent,  
 A földön és a légben.

A lélek és a test is  
 Belészokott a szennybe,  
 Ó, milyen szép a pestis!  
 A flektifusz mily enyhé!

Az örültség be józan!  
 A rothadás mily illat!  
 Magam hová gubózzam?  
 Hogy bögni meg ne nyíljak?

Hogy állattá ne váljak  
 Mezők véres fűvében,  
 Hogy állattá ne váljak  
 Az emberek nevében.

1918



Maticska Jenő: Híd utcai református templom.

**AKI A HÁBORUT DICSÉRI...**

Halálhörgése véres rohamnak,  
 A sátán kacaja kiséri,  
 Jaj! Száradjon le a szája annak,  
 Aki a háborút dicséri.

1915

